

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiseyang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Apat

Jeff Pippenger

2025-12-07

Bilang Apat

Sa Isaias, kabanata dalawampu't walo, ang “mga mapanghamak na namumuno” sa “Jerusalem” ay inilalarawan bilang “mga lasing ng Efraim,” at bilang “korona ng kapalaluan.” Ang “korona” ay sumasagisag sa pamumuno at ang “kapalaluan” ay sumasagisag sa isang makasatanas na katangian.

Ang mga lango sa alak ay inihaharap na kasalungat ng nalabi ("residyo") na nagiging "korona" ng kaluwalhatian ng Diyos, sapagkat sa panahon ng Huling Ulan itinatag ng Panginoon ang Kaniyang "kaharian ng kaluwalhatian" gaya ng tinipuhan ng Kaniyang pagtatatag ng "kaharian ng biyaya" sa krus. Ang "kaharian ng biyaya" sa krus ay tipo ng "kaharian ng kaluwalhatian" sa batas ng Linggo. Nagsimula ang Huling Ulan noong 9/11, nang nagsimula ang pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo at ang paghuhukom ng mga buhay.

Nakita ko na ang lahat ay masidhing nakatuon ang paningin at iniuunat ang kanilang mga pag-iisip sa nalalapit na krisis sa kanilang harapan. Ang mga kasalanan ng Israel ay dapat maunang iharap sa paghuhukom. Bawat kasalanan ay dapat ikumpisal sa santuwaryo; saka uusad ang gawain. Dapat itong gawin ngayon. Ang nalabi sa panahon ng kapighatian ay dadaing, "Diyos ko, Diyos ko, bakit Mo ako pinabayaan?"

Ang huling ulan ay darating sa yaong mga dalisay—kung magkagayo'y tatanggapin iyon ng lahat gaya noong una.

“Sa oras na pakawalan ng apat na anghel, itatag ni Cristo ang Kaniyang kaharian. Walang tatanggap ng huling ulan kundi ang mga gumagawa ng lahat ng kanilang makakaya. Tutulungan tayo ni Cristo. Lahat ay maaaring maging mga magtatagumpay sa biyaya ng Diyos, sa pamamagitan ng dugo ni Jesus. Ang buong langit ay interesado sa gawain. Interesado ang mga anghel.” Spalding at Magan, 3.

Ang apat na hangin ng Apocalipsis ay inilarawan din ni Isaias bilang isang mabagsik na hangin na pinigil sa araw ng silangang hangin, gaya ng apat na hangin ng sigalot sa Apocalipsis na pinipigil ng apat na anghel. Itinukoy ni Sister White ang apat na hangin bilang isang “galit na kabayong naghahangad kumawala” na nagdadala ng “kamatayan at pagkawasak.” Ang apat na hangin ay paunti-unting pinakakawalan, na nagsisimula noong 9/11, pagkatapos ay labis na pinatindi sa batas ng Linggo, at saka lubos na pakakawalan kapag nagsara ang probasyon ng tao.

Pinakawalan at Pinigil

Ang ikapitong trumpeta, na siya ring ikatlong aba, na nagpapahayag ng pagwawakas ng hiwaga ng Diyos, ay propetikong tinunog noong 9/11 nang ang Islam ay pinakawalan at pagkatapos ay

propetrikong pinigil ni George W. Bush pagkaraan ng 9/11. Ang ina ng Islam, si Hagar, ang ina ni Ishmael, ay isang sagisag ng pagpigil at pagpapakawala. Siya ay pinakawalan ni Sarah upang magkaanak kay Abraham sa pamamagitan ni Sarah, saka dahil sa panibugho ay pinigil siya ni Sarah, na naging sanhi upang tumakas si Hagar, hanggang sa pigilin ng anghel si Hagar sa pagtakas at sinabi sa kanya na bumalik. Pagkatapos ng kapanganakan ni Isaac, nagpatuloy ang alitan nina Hagar at Sarah hanggang sa pinalayas ni Abraham ang aliping babae, at sa gayon ay naglagay ng panibagong pagpigil sa kanya.

Ang apat na anghel ng Islam ay pinawalan sa pasimula ng hula sa Apocalipsis kabanata siyam, talatang labinlima, na may tagal na tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw; at saka sila ay pinigil noong ika-11 ng Agosto, 1840.

At humihip ang ikaanim na anghel, at narinig ko ang isang tinig mula sa apat na sungay ng dambanang ginto na nasa harap ng Diyos, na nagsasabi sa ikaanim na anghel na may trumpeta, Kalagan mo ang apat na anghel na nagagapos sa malaking ilog na Eufrates. At kinalagan ang apat na anghel, na inihanda para sa isang oras, at isang araw, at isang buwan, at isang taon, upang patayin ang ikatlong bahagi ng mga tao. Apocalipsis 9:13-15.

Matapos na ang Islam ng ikatlong sa aba ay pinakawalan upang sumalakay noong 9/11, inilunsad ni George W. Bush ang kaniyang pandaigdigang digmaan laban sa terorismo at nagpatupad ng paghihigpit sa Islam. Ang unang pagbanggit kay Ismael, na sagisag ng Islam, ay nagsasaad na ang mga inapo ni Ismael ay magiging laban sa bawat tao at ang bawat tao ay magiging laban sa kanila.

At sinabi sa kaniya ng anghel ng Panginoon: Narito, ikaw ay nagdadalang-tao, at magsisilang ng isang anak na lalaki, at tatawagin mong Ishmael ang kaniyang pangalan; sapagkat dininig ng Panginoon ang iyong kapighatian. At siya'y magiging isang mailap na tao; ang kaniyang kamay ay laban sa bawat tao, at ang kamay ng bawat tao ay laban sa kaniya; at siya'y maninirahan sa harap ng lahat ng kaniyang mga kapatid. Genesis 16:11, 12.

Ang Islam ang kapangyarihan sa katapusan ng sanlibutan na ang "kamay ng bawat tao" ay laban dito, at ang Islam ay laban sa bawat tao, gaya ng ganap na natutupad sa kasalukuyan. Ang natatanging gawain ng Islam bilang sagisag ng propesiya ay ang magbunsod ng isang digmaang pandaigdig. Ang paksang ito ay pinagtibay ng salaysay nina Elias at Juan Bautista at inilalarawan bilang "ang pagkagalit ng mga bansa" sa Aklat ng Pahayag.

"Ang pasimula ng panahong yaon ng kapighatian,' na binanggit dito ay hindi tumutukoy sa panahon na magsisimulang ibuhos ang mga salot, kundi sa isang maikling panahon bago sila ibuhos, habang si Cristo ay nasa santuwaryo. Sa panahong iyon, samantalang nagtatapos ang gawain ng kaligtasan, darating ang kapighatian sa lupa, at magagalit ang mga bansa, subalit sila'y mapipigil upang huwag hadlangan ang gawain ng ikatlong anghel. Sa panahong iyon, darating ang 'huling ulan,' o ang pagpapasariwa mula sa harapan ng Panginoon, upang magbigay ng kapangyarihan sa malakas na tinig ng ikatlong anghel, at ihanda ang mga banal upang makatindig sa panahong ibubuhos ang pitong huling salot." Early Writings, 85.

Sa mga "araw" na bumubuhos ang huling ulan, itatatag ni Cristo ang Kanyang maluwalhating kaharian, gaya ng sinasagisag sa Aklat ni Daniel.

At sa mga araw ng mga haring ito, ang Diyos ng langit ay magtatatag ng isang kahariang hindi kailanman mawawasak; at ang kahariang iyon ay hindi iiwan sa ibang bayan, kundi dudurugin at lilipulin nito ang lahat ng mga kahariang ito, at mananatili ito magpakailanman. Daniel 2:44.

Sa mga “araw” na itatag ni Cristo ang Kanyang kaharian ng kaluwalhatian, yaong mga siyang “korona” ng kaluwalhatian ni Cristo ay itinatambis sa mga manginginom na nagsusuot ng “korona” ng kapalaluan. Ang “pangitain” ni Habakuk na dapat isulat at gawing malinaw sa mga “talahanayan” ay maliwanag na inilalarawan ang makasaysayang patotoo ng mga saligang katotohanan ng Adbentismo. Sa patotoo ni Habakuk, ang dalawang uri ni Joel—ng alinman sa “kapalaluan” o “kaluwalhatian”—ay kinakatawan bilang dalawang uri—ang mga inaaaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, at ang mga itinaas sa kapalaluan. Ang ikaapat na talata ng ikalawang kabanata ay tumutukoy sa dalawang uring ito, at tumutumbas sa klasikong paglalarawan ng Pariseo at ng Publikano. Umuwi ang Publikano na inaring-ganap, at ang “kaluluwa” ng Pariseo ay “hindi matuwid” sapagkat ito ay “mataas ang loob.”

Narito, ang kaluluwa niyang palalo ay hindi matuwid sa kaniya; ngunit ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng kaniyang pananampalataya. Habakkuk 2:4.

Sa susunod na talata, tinutukoy ni Habakuk ang uring may mga pusong nagmamataas sa kapalaluan bilang mga lasing, at sa gayo’y iniugnay ang mga lasing nina Isaias at Habakuk sa ‘kapalaluan’.

Oo, gayon din, sapagkat siya’y lumalabag dahil sa alak, siya ay taong palalo, ni hindi siya nananatili sa kaniyang tahanan, na pinalalawak ang kaniyang pita gaya ng impiyerno, at gaya ng kamatayan ay hindi masisiyahan, kundi tinitipon para sa kaniyang sarili ang lahat ng mga bansa, at nagbubunton para sa kaniyang sarili ng lahat ng mga bayan. Habakuk 2:5.

Mahalagang alalahanin na ang mga talatang ito sa Habakuk ay hindi lamang natupad sa kasaysayang Millerita, kundi ang kanilang katuparan ay naging karaniwang paksa kapwa ni Ellen White at ng mga unang tagapanguna ng Adventismo. Ang mga inaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalatayang kinakatawan sa talatang ikaapat, sa kasaysayang Millerita, ay yaong mga nagtiis sa krisis ng unang kabiguan, na minarkahan ang parehong panahon ng paghihintay at ang pagdating ng mensahe ng ikalawang anghel na nag-aanunsiyo ng pagbagsak ng Babilonia. Nauunawaan ng mga Millerita sa loob ng kasaysayang iyon ng pagsubok na ang dating bayang nasa tipan, na makasaysayang naging mga Protestante, ay naging mga anak na babae ng Babilonia. Ang mga Protestanteng iyon ay yaong inilarawan sa Iglesia sa Sardis, na kumakatawan sa bayang nasa tipan, sapagkat sila’y may “pangalan,” sagisag ng kapwa karakter at ugnayang tipan, ngunit sila’y patay.

At sa anghel ng iglesia sa Sardis ay isulat: Ito ang sinasabi niya na nagtataglay ng pitong Espiritu ng Diyos at ng pitong bituin: Nalalaman ko ang iyong mga gawa, na may pangalan kang ikaw ay nabubuhay, at ikaw ay patay. Apocalipsis 3:1.

Sa proseso ng pagsubok noong 1844 na nagsimula noong Abril 19 at pagkaraan ay nagtapos noong Oktubre 22—yaong mga hindi nakapagtagumpay sa pagsubok ay nagmataas sa kapalaluan; at kung babasahin lamang natin ang mga talatang sumusunod sa ika-limang talata, ang katangian ng

kapalaluan ng tao ay inilalarawan roon sa pamamagitan ng isang halimbawa ng kayabangan ng kapapahan at ng pagpapakataas sa sarili. Nagwawakas ito sa ika-dalawampung talata, kung saan ipinahayag na ang Panginoon ay nasa Kanyang banal na templo; manahimik ang buong lupa.

Nguni't ang Panginoon ay nasa kaniyang banal na templo: tumahimik ang buong lupa sa harap niya. Habakuk 2:20.

Ang ikalawang talata ng ikalawang kabanata ng Habakuk ay tumutukoy sa unang pagkabigo noong Abril 19, 1844, at nagwawakas ang kabanata sa talatang ikadalawampu, na maliwanag na tumutukoy sa Oktubre 22, 1844, nang biglang pumarito ang Panginoon sa Kanyang templo.

Apat na Pagparito noong ika-22 ng Oktubre, 1844 (tuntunin sa tuntunin)

Ang pagdating ni Cristo, bilang ating Dakilang Saserdote, sa Kabanal-banalang Dako para sa paglilinis ng santuwaryo, na ipinakikita sa Daniel 8:14; ang pagdating ng Anak ng Tao sa Matanda sa mga Araw, gaya ng iniharap sa Daniel 7:13; at ang pagdating ng Panginoon sa Kanyang templo, na ipinanghula ni Malakias, ay mga paglalarawan ng iisang pangyayari; at ito rin ay kinakatawan ng pagdating ng lalaking ikakasal sa kasalan, na inilarawan ni Cristo sa talinghaga ng sampung dalaga, sa Mateo 25. *The Great Controversy*, 426.

Ang ikatlo at ikaapat na talata ay tumutukoy sa dalawang uri na nabubunga ng proseso ng pagsubok na inilalarawan mula sa ikalawang hanggang sa ikadalawampung talata, yaong proseso ng pagsubok mula ika-19 ng Abril 1844 hanggang ika-22 ng Oktubre 1844. Ang mga talatang ikaapat hanggang ikalabing-siyam ay tumatalakay sa kapangyarihang papal, maliban sa ikalabing-apat na talata na tumatalakay sa kasaysayang sumusunod sa pagbaba ng anghel ng Apocalipsis kabanata labing-walo sa 9/11.

Sapagkat ang lupa ay mapupuno ng kaalaman tungkol sa kaluwalhatian ng Panginoon, gaya ng tubig na tumatakip sa dagat. Habakuk 2:14.

Sa proseso ng pagsubok ng ikalawang anghel sa kasaysayan ng mga Millerita, nabuo ang dalawang uri ng mga mananamba at pagkatapos ay nahayag sa krisis noong Oktubre 22, 1844. Ang katangian ng masasama sa talatang iyon ay ang katangian ng papado, at sa panahong iyon ng pagsubok ay ipinahayag ng mga tapat na Millerita, kaayon ng mensahe ng ikalawang anghel, na ang Iglesyang Protestante ay naging mga anak na babae ng Roma dahil sa kanilang pagtangga sa mensahe ng mga Millerita. Ang kontrobersiyang sumiklab sa pagitan ng pagsisimula noong Abril 19 at ng pagtatapos noong Oktubre 22 ang naging dako ng paglalantad ng katangian—maging bilang palalong manginginom ng alak ng Babilonya, gaya ni Belsasar, o bilang isang tulad ni Daniel sa harap ni Belsasar na inaring-ganap sa pamamagitan ng kanyang pananampalataya. Sa kontrobersiyang iyon nagaganap ang dramang gumigising sa sanlibutan sa mga walang hanggang realidad na kaugnay ng mensahe ng ikatlong anghel. Ang balangkas ng salungatan sa pagitan ng lasing at ng inaring-ganap ay inilalagay sa konteksto ng pagtalakay kung paano naliwanagan ang sanlibutan hinggil sa mga isyung ito, “Sapagkat ang lupa ay mapupuno ng kaalaman ng kaluwalhatian ng Panginoon, gaya ng tubig na tumatakip sa dagat.” Ang pagliliwanag na iyon ay nagsimula noong 9/11.

Sa pagtatapos ng kasaysayang kinakatawan sa Habakuk kabanata dalawa, ang Panginoon ay biglang naparoon sa Kanyang templo noong ika-22 ng Oktubre, 1844. Ginawa Niya ito bilang katuparan ng propesiya na Kanyang ipinahayag bilang Palmoni sa talatang labing-apat ng Daniel kabanata walo.

Palmoni

Sa ikasampung araw ng ikapitong buwan ng kalendaryong biblika, na noong 1844 ay tumapat sa ikadalawampu't dalawang araw ng ikasampung buwan, natupad ang Habakuk 2:20, at ang simbolikong bilang na "220" ay makikita sa 'kabanata at talata' na nagpapakilala ng isang dispensasyonal na pagbabago sa gawain ni Cristo sa makalangit na santuwaryo. Isang katangiang propetiko ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay na sila yaong sumusunod sa Kordero saan man Siya pumaroon. Ang pagsunod kay Cristo ay nangangahulugang pagsunod sa Kanya sa Kanyang Salita.

Sa Kanyang Salita, ang bilang "220" ay sumasagisag sa pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao, at ang mismong gawaing sinimulan ni Cristo sa petsang iyon ay ang gawaing pagsasanib ng Kanyang pagka-Diyos sa pagkatao. Noong 1844, sa ika-dalawampu't dalawang araw ng ikasampung buwan, o sa paraang sagisag, dalawampu't dalawa na pinarami ng sampu na katumbas ng "220" ($22 \times 10 = 220$), o maaaring sabihing, sa mismong petsang katumbas, sa paraang sagisag, ng "220," natupad ang Habakuk "2:20" nang si Cristo ay lumipat mula sa Banal na Dako patungo sa Kabanal-banalang Dako upang pasimulan ang paghuhukom na pagsisiyasat.

Si Palmoni, ang Kamangha-manghang Bilang, ay nakapaloob sa "tanong at sagot" na siyang sentral na haligi ng Adbentismo, at ang nakararaming mga Adbentista ay lubos na hindi batid ang katotohanang iyon.

"Ang kasulatan na, higit sa lahat ng iba, ay naging kapwa saligan at haliging sentral ng pananampalatayang Advent ay ang pahayag, 'Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo'y malilinis ang santuwaryo.' [Daniel 8:14.]" Ang Dakilang Tunggalian, 409.

Ang ikawalong kabanata ng Daniel, talatang labintatlo at labing-apat, ay naglalaman ng isang tanong sa talatang labintatlo na sinusundan ng isang kasagutan sa talatang labing-apat. Ang salitang Hebreo na Palmoni ay isinalin bilang "yaong isang banal" sa talatang labintatlo, at ang natatanging pangalang iyon ni Cristo ay nangangahulugang ang Kamangha-manghang Tagabilang o ang Tagabilang ng mga lihim.

Kapag kinikilala ni Ellen White na ang talatang labing-apat ang pangunahing haligi at saligan ng Adventismo, inilalagay niya ang banal na diin sa tanong at sagot ng dalawang talatang ito, na nangangailangan na si Cristo, bilang ang Kamangha-manghang Tagapagbilang, ay siyang dapat maging pangunahing sanggunian. Paulit-ulit na binigyang-diin ni Kapatid na White ang kahalagahan ng pagtingin kay Cristo bilang ubod na katotohanan ng alinmang sipi, at sa mga talatang labintatlo at labing-apat ay may tuwirang pagpapakita si Cristo - "yaong isang banal" - na siya si Palmoni.

Nang tanggihan ng Adventismo ang "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim noong 1863, ipinikit nila ang kanilang mga mata kay Palmoni, sapagkat ang balangkas na propetiko ng tanong at sagot ay nakasalig sa ugnayan ng "pitong ulit" ni Moises at ng "dalawang libo't tatlong daang araw" ni Daniel. Ang ugnayang propetiko sa pagitan ng "pitong ulit" ni Moises—na katumbas ng dalawang libo't limang daan at dalawampung taon—at ng "dalawang libo't tatlong daang gabi at umaga" ni Daniel—na katumbas ng dalawang libo't tatlong daang taon—ay itinatag ng panahon, na kinakatawan ng mga bilang; at ang Kamangha-manghang Tagabilang ay nasa mismong gitna ng tanong at sagot na siyang sentral na haligi ng Adventismo. Yaong mga maaaring nakabasa ng mga sinulat ni Josephus ay maaalala marahil ang kaniyang mga lohikal na pangangatwiran na nagtutukoy sa dalawang natatanging bagay na nilikha ng Diyos. Ang una ay ang wikang Hebreo at ang ikalawa ay ang nasusukat na panahon, na siya namang nangangailangan ng matematika.

Ang talatang ikalabintatlo ay nagtatanong, "Gaano katagal?" Hindi ito nagtatanong ng "kailan," kundi "gaano katagal?" Mahalaga sa wastong pag-unawa na matukoy kung ang tanong ay tungkol sa tagal (gaano katagal?) o tungkol sa isang takdang sandali sa panahon (kailan?). Ang sagot sa tanong sa talatang ikalabing-apat ay maaaring tumukoy sa isang takdang sandali, o sa isang yugto ng panahon, at maaaring kapwa; ngunit ano man ang sagot, kinakailangan itong itakda sa loob ng konteksto ng tanong sa talatang ikalabintatlo. Upang wastong mahati ang salita, ibig sabihin, upang wastong maunawaan ang sagot ng talatang ikalabing-apat, kinakailangan ang tamang pagkaunawa sa konteksto ng tanong. Ito ba ay "kailan" o "saka"?

Malabo nilang itinuturo, ang mga lango sa Efraim, na ang talatang ikalabing-apat ay tumutukoy sa isang tiyak na punto ng panahon, na kanilang kinikilala bilang ika-22 ng Oktubre, 1844; at sa paggawa nila nito maaari pa nga silang tumukoy sa bahaging katatapos lamang nating sinipi mula sa The Great Controversy, ngunit ang Salita ng Diyos ay hindi kailanman nagbabago at hindi kailanman nabibigo. Ang tanong na “hanggang kailan” ay tumutukoy sa tagal ng panahon, hindi sa isang punto ng panahon. Noong ika-22 ng Oktubre, 1844 nagsimula ang panahon ng paghuhukom na pagsisiyasat, at ang mga katotohanang kaugnay ng gawaing iyon ay kumakatawan sa walang-hanggang Ebanghelyo at higit na mahalaga kaysa sa simpleng petsa kung kailan ito nagsimula.

Malinaw ang balarilang Hebreo, at ang gayunding kahulugan ay naisalin sa King James Version. Hindi lamang malinaw na inilalagay ng balarila ang tanong sa konteksto ng tagal ng panahon, kundi ang tanong na “hanggang kailan” ay isang simbolo ng bibliikal na propesiya. Maipakikita sa pamamagitan ng ilang saksi na ang tanong na “hanggang kailan,” bilang isang simbolo, ay kumakatawan sa kasaysayan ng 9/11 hanggang sa batas ng Linggo. Isasaalang-alang muna natin ang simbolo ng “hanggang kailan” bago tayo bumalik kay Palmoni at kay Joel.

Hanggang kailan? Isaias Anim

Sa Isaias kabanata anim, talata tatlo, ipinahayag ng mga anghel na ang daigdig ay puspos ng kaluwalhatian ng Diyos.

At ang isa ay sumigaw sa isa, at sinabi, Banal, banal, banal ang Panginoon ng mga hukbo: ang buong lupa ay puspos ng kaniyang kaluwalhatian. Isaias 6:3.

Iniuugnay ni Sister White ang pagbaba ng anghel ng Apocalipsis labing-walo sa mga anghel ng talatang tatlo.

Habang nakikita nila [ang mga anghel] ang hinaharap, kung kailan mapupuno ang buong lupa ng Kanyang kaluwalhatian, ang matagumpay na awit ng papuri ay umaalingawngaw mula sa isa patungo sa isa pa sa mahimig na pag-awit, "Banal, banal, banal, ang Panginoon ng mga hukbo." Review and Herald, Disyembre 22, 1896.

Si Isaias ay nasa 9/11 at itinatanong niya, "hanggang kailan" niya dapat ihayag ang mensahe ng 9/11 sa isang bayang Laodiceano na ayaw makakita ni makarinig. Sinabihan siyang dapat magtiyaga hanggang sa magiba ang mga lungsod, at nagsisimula ang pagkawasak ng mga lungsod sa batas ng Linggo, kung kailan sinusundan ang pambansang apostasya ng pambansang pagkawasak.

Nang magkagayo'y sinabi ko, Panginoon, hanggang kailan? At sumagot siya, Hanggang sa ang mga lungsod ay maging wasak na walang tumatahan, at ang mga bahay ay walang tao, at ang lupain ay lubos na tiwangwang, at ilalayo ng Panginoon ang mga tao sa malayo, at magkaroon ng malaking pagkatiwangwang sa gitna ng lupain. Ngunit gayon ma'y may matitira rito na ikasampung bahagi, at ito'y babalik, at kakanin: gaya ng punong terebinto at ng encina, na ang tuod ay nananatili sa kanila kapag inihuhulog nila ang kanilang mga dahon: sa gayo'y ang banal na binhi ang magiging tuod niyon. Isaias 6:11-13.

Noong 9/11, nang napaliwanagan ang lupa ng kaluwalhatian ng Diyos, si Isaias ay pinahiran upang ihayag ang mensahe ng huling ulan, at itinanong niya kung "hanggang kailan" niya kailangang ihayag ang mensahe ng 9/11 sa mga taong matataba ang puso. Ang sagot ay "hanggang" sa Batas sa Linggo, kung kailan magkakaroon ng "isang dakilang pagtalikod sa gitna ng lupain." Ang "dakilang pagtalikod" ay isinasakatuparan ng Laodiceang Adventismo na, sa Isaias kabanata dalawampu't dalawa, ay inilarawan ni Isaias bilang si Sebna.

Narito, dadalhin ka ng Panginoon bilang bihag sa isang matinding pagkabihag, at walang pagsalang babalutin ka niya. Walang pagsalang marahas kang paiikutin at itatapon na gaya ng bola sa isang malawak na lupain: doon ka mamamatay, at doon ang mga karo ng iyong kaluwalhatian ay magiging kahihyan ng bahay ng iyong panginoon. At aalisin kita mula sa iyong katungkulan, at mula sa iyong katayuan ay ibabagsak ka niya. Isaias 22:17-19.

Ang Laodiceanong Adventismo ay tatalikod sa katotohanan sa panahon ng batas ng Linggo, at doon sila ay "ibabagsak" gaya ng inilarawan sa Daniel kabanata labing-isa, talatang apatnapu't isa.

Siya'y papasok din sa maluwalhating lupain, at maraming bansa ay mababagsak: ngunit ang mga ito ay makakatakas sa kaniyang kamay: Edom, at Moab, at ang mga pangunahin sa mga anak ni Ammon. Daniel 11:41.

Nang itanong ni Isaias, "hanggang kailan," siya ay sinabihang iharap ang mensahe sa Adventismo hanggang sa mismong batas ng Linggo, kung kailan ang "marami" ng Daniel labing-isa talatang apatnapu't isa ay "ibabagsak," kapag kanilang tinalikdan ang Sabat at ang Diyos. Pagkatapos ay

isusuka sila mula sa bibig ng Panginoon gaya ng inilalarawan sa aklat ng Apocalipsis, kung saan ang lahat ng mga aklat ng Bibliya ay nagtatagpo at nagwawakas, at kung saan, sa Isaias dalawampu't dalawa, si Sebna ay "marahas" na itinatapon "na parang bola sa isang malaking bansa," habang sila ay "inaalis" "sa malayo."

Sa panahong iyon, ang nalabi, na inilarawan bilang isang "ikasampu" (na siyang ikapu), ay "babalik"; at sa nasabing sipi, inihahambing sila sa mga punungkahoy na may "substansiya" na nananatili kapag nalalagas ang mga dahon. Ang "mga dahon" ay kumakatawan sa pag-aangkin ng pananampalataya sa makahulang simbolismo. Kapag dumating ang Adventismo sa batas ng Linggo at tinanggap ang unang araw ng sanlinggo kapalit ng Sabat ng Diyos, iwawaksi nila ang kanilang mga "dahon" ng "pag-aangkin" at hindi na mag-aangking pinaninindigan ang ikapitong-araw na Sabat ng Diyos.

Ang pagsumpa sa puno ng igos ay isang talinghagang isinalarawan sa gawa. Ang punong yaong baog, na ipinangangalandakan ang mapagpanggap nitong luntiang mga dahon sa mismong harapan ni Kristo, ay sagisag ng bansang Hudyo. Ninais ng Tagapagligtas na ipaliwanag nang malinaw sa Kaniyang mga alagad ang sanhi at ang katiyakan ng kapahamakan ng Israel. Sa layuning ito, pinagkalooban Niya ang punong iyon ng mga katangiang moral, at ginawa Niya itong tagapagpaliwanag ng banal na katotohanan. Ang mga Hudyo ay tumayong natatangi sa lahat ng ibang bansa, na nagpapahayag ng katapatan sa Diyos. Sila ay natatanging kinilingan Niya, at inaangkin nila ang isang katuwirang nakahihigit sa alinmang ibang bayan. Ngunit ginawang tiwali sila ng pag-ibig sa sanlibutan at ng kasakiman sa pakinabang. Ipinagmamalaki nila ang kanilang kaalaman, ngunit mangmang sila sa mga kahingian ng Diyos, at punô ng pagpapaimbabaw. Gaya ng punong baog, ibinuka nila paitaas ang kanilang mapagpanggap na mga sanga, malago sa anyo at kaaya-aya sa paningin, ngunit "pawang mga dahon lamang" ang naibunga. Ang relihiyong Hudyo, kasama ang maringal nitong templo, ang mga banal nitong dambana, ang mga paring nakamitra, at ang mga kahanga-hangang seremonya, ay tunay na kaaya-aya sa panlabas na anyo, ngunit nagkukulang sa pagpapakumbaba, pag-ibig, at kabutihang-loob.

Ang lahat ng punong igos sa taniman ay walang bunga; ngunit ang mga punong walang dahon ay hindi nagbangon ng pag-asa at hindi nagdulot ng pagkabigo. Sa pamamagitan ng mga punong ito ay inilarawan ang mga Hentil. Sila ay kasing-salát, gaya ng mga Judio, sa kabanalan; ngunit hindi sila umangking naglilingkod sa Diyos. Wala silang mapagmalaking pag-aangkin sa kabutihan. Bulag sila sa mga gawa at mga daan ng Diyos. Sa kanila, hindi pa panahon ng igos. Naghihintay pa rin sila ng isang araw na magdadala sa kanila ng liwanag at pag-asa. Ang mga Judio, na tumanggap ng higit na dakilang mga pagpapala mula sa Diyos, ay pinanagot sa kanilang pang-aabuso sa mga kaloob na ito. Ang mga pribilehiyong ipinagmamalaki nila ay lalo lamang nagpalala ng kanilang sala. *The Desire of Ages*. 582, 583.

Pagdating ng batas sa Linggo, nawawala ang pag-aangkin ng Laodiceanong Adventismo na sila ang bayang tipan ng Diyos, sapagkat tinatanggap nila ang tanda ng tipan ng kamatayan at itinatakwil ang tatak ng tipan ng buhay. Pagkatapos ay inilalaglag nila ang kanilang mga dahon ng pag-aangkin, at ang inilalantad sa tanaw ay isang nalabi na kinakatawan ni Isaias, na noong 9/11 ay "bumalik" sa mga dating landas, at saka pinakumbaba hanggang sa alabok nang matanto ni Isaias

ang kaniyang nadungisang karanasan, at pagkatapos noon ay dinalisay sa pamamagitan ng isang baga mula sa ibabaw ng dambana. Ipinabatid sa atin ni Kapatid na White na ang baga mula sa dambana ay kumakatawan sa pagdadalisay, subalit ang pagdadalisay ay yaon lamang na nagaganap kapag ang baga ay dumampi sa mga labi ni Isaias.

Ang nagniningas na baga ay sumasagisag sa pagdadalisay. Kung humipo ito sa mga labi, wala nang maruming salita ang mamumutawi mula roon. Sumasagisag din ang nagniningas na baga sa bisa ng mga pagsisikap ng mga lingkod ng Panginoon. *Review and Herald*, Oktubre 16, 1888.

Ang “baga” mula sa dambana na inihahagis sa lupa sa mga huling araw ay yaong mga baga na inihagis sa lupa nang buksan ang ikapito at panghuling tatak sa unang limang talata ng ikawalong kabanata ng Pahayag. Si Isaias—at kung gayon pati ang isandaan at apatnapu't apat na libo—ay nililinis sa pagdampi ng baga sa kanilang mga labi, subalit ang “baga” ay isang mensahe. Ito'y dumadampi sa kanilang mga labi kapag kinukuha nila ang aklat mula sa kamay ng anghel at kinakain ito.

Pakabalanin mo sila sa pamamagitan ng Iyong katotohanan: ang Iyong salita ay katotohanan. Juan 17:17.

Yaong mga “nagbabalik” at nagiging nalabi (residuo) ay inilarawan bilang ang mga punong-kahoy na oak at teal, at kung paanong “pinagkalooban ni Cristo ang punong-kahoy ng mga moral na katangian, at ginawa itong tagapagpaliwanag ng banal na katotohanan,” ang mga punong-kahoy ni Isaias ay may “moral na kalidad” sa kanilang kalooban na kinakatawan ng “substansiya.” Ang substansiya ay nananatili sa mga punong-kahoy, kahit kapag ang mga yaong pawang mga dahon lamang ng pagpapahayag ay iwinawaksi. Ang “banal na binhi” ang “substansiya” at si Cristo ang “banal na binhi” ng propesiya. Ang mga punong-kahoy na inilarawan bilang ang nalabi, at ni Isaias mismo sa ika-anim na kabanata, ay kumakatawan sa mga tao at sa gayon sa sangkatauhan, at ang banal na binhi ay kumakatawan sa pagka-Diyos. Kaya, ang ika-anim na kabanata ni Isaias ay tumutukoy sa paglilinis ng Adventismo mula 9/11 hanggang sa batas ng Linggo, at ang mga detalye na iniaambag ni Isaias sa kasaysayang propetiko na iyon ay lahat kinakatawan ng kanyang tanong na “hanggang kailan.” Para kay Isaias, ang sagot sa “hanggang kailan” ay mula 9/11 hanggang sa batas ng Linggo.

Hanggang Kailan? 1840-1844

Ang Agosto 11, 1840 ay naging tipo ng 9/11, at sa loob ng makahulang kasaysayan mula Agosto 11, 1840 hanggang Oktubre 22, 1844, naganap ang labanan sa Bundok Karmelo sa pagitan ni Elias at ng mga propeta ni Jezabel. Sa wakas, ang mga propeta ni Baal ay napatunayang mga huwad na propeta at pinatay ni Elias, subalit sa pasimula pa lamang ng pagtutuos ay ipinukol ni Elias ang tanong, “hanggang kailan” magpaparoo't parito kayo sa dalawang isipan.

At lumapit si Elias sa buong bayan at nagsabi: Hanggang kailan kayo magdadalawang-isip sa pagitan ng dalawang paninindigan? Kung ang Panginoon ay Diyos, sumunod kayo sa kanya; ngunit kung si Baal, kay Baal kayo sumunod. At hindi siya sinagot ng bayan ni isang salita.

Pagkatapos ay sinabi ni Elias sa bayan, Ako, ako lamang, ang natitirang propeta ng Panginoon; ngunit ang mga propeta ni Baal ay apat na raan at limampung lalaki. Unang Hari 18:21, 22.

Si Elias ay nasa petsang ika-11 ng Agosto, 1840; kanyang tinatanong ang salinlahing iyon kung ang mensahe ng mga Milerita ay totoo o huwad. Ito ay isa pang mensahe para sa Laodicea, gaya ng sa Isaias 6.

Libu-libong tao ang inakay upang yakapin ang katotohanang ipinangaral ni William Miller, at mga lingkod ng Diyos ang ibinangon sa espiritu at kapangyarihan ni Elias upang ipahayag ang mensahe. Tulad ni Juan, ang tagapagpauna ni Jesus, ang mga nangaral ng taimtim na mensaheng ito ay nadama nilang dapat ilagay ang palakol sa ugat ng punongkahoy, at manawagan sa mga tao na magbunga ng bungang karapat-dapat sa pagsisisi. Ang kanilang patotoo ay likas na pumupukaw at makapangyarihang umaantig sa mga iglesia at nagbubunyag ng kanilang tunay na likas. At nang ipinahayag ang taimtim na babala upang tumakas mula sa galit na darating, marami sa mga kaanib ng mga iglesia ang tumanggap ng mapagpagaling na mensahe; nakita nila ang kanilang mga pagtalikod, at sa mapapait na luha ng pagsisisi at malalim na pighati ng kaluluwa ay nagpakababa sila sa harap ng Diyos. At nang manahan sa kanila ang Espiritu ng Diyos, tumulong sila sa pagpapahayag ng panawagan, 'Matakot kayo sa Diyos, at magbigay luwalhati sa Kanya; sapagkat dumating na ang oras ng Kanyang paghatol.' Early Writings, 233.

Sa kasaysayan ng pagsubok mula 1840 hanggang 1844, ang mga Protestante na tumanggi sa mensahe ni Elias ay naging mga anak na babae ng Roma at isinuko ang balabal ng Protestantismo sa Mileritang Adbentismo. Sa pamamagitan nina Isaias at Elias, mayroon tayong dalawang saksi na nagpapatotoo sa katotohanang ang tanong na “hanggang kailan” ay isang sagisag ng kasaysayang nagsisimula sa 9/11 at nagwawakas sa batas ng Linggo. Sa kasaysayang Milerita, ang 11 Agosto 1840 ay tumutugma sa 9/11, at ang 22 Oktubre 1844 ay tumutugma sa batas ng Linggo. Nang bumaba ang apoy mula sa langit at tinupok ang handog ni Elias, ang labindalawang bato ay pawang nagniningning kalakip ng handog, kaya’t tinandaan ang isandaan at apatnapu’t apat na libo bilang isang watawat, na inilarawan bilang mga nagniningning na bato. Ang mga bulaang propeta ay pinatay noon ni Elias, kung paanong ang Estados Unidos, ang bulaang propeta, ay papatayin bilang ikaanim na kaharian sa batas ng Linggo.

Ang Isaias 6 ay nagbibigay-diin sa isang proseso ng pagsubok, pagdadalisay at paglilinis sa bayan ng Diyos mula 9/11 hanggang sa Batas ng Linggo. Si Elias ay tinutugunan ang kalagayang Laodiseyano ng bayan ng Diyos, at nagbibigay rin ng katibayan sa pagitan ng propetang totoo at bulaang propeta, at samakatuwid ng mensaheng totoo o huwad. Kaya, magmula ika-11 ng Agosto, 1840 hanggang ika-22 ng Oktubre, 1844, isang makahulang pagsubok ang ipinataw sa mga Protestante sa panahon ng Sardis, at kung paanong ang apoy sa Bundok Carmel ay nagbunga ng paghahati sa dalawang uri, gayon din naman ay nahayag ang dalawang uri noong 1844. Ang isa sa mga uri sa proseso ng pagsubok ay ang malapit nang maging “dating” bayan ng tipan, at ang isa pa ay ang Adbentismong Millerita na makikipagtipan ang Diyos sa kanila noong ika-22 ng Oktubre, 1844. Ang panahong ito ng pagsubok at paghahati ay ang kuwento ng ubasan, sapagkat ang Adbentismong Millerita ay ipinakitang tunay na propeta sa gayunding sandali na ang

Protestantismong Sardis ay nagsimulang tuparin ang gampanin nito bilang tumalikod na Protestantismo. Kung paanong ang mga propeta ni Baal ay nalantad na mga huwad, gayundin nalantad ang dating bayan ng tipan at pagkatapos ay tinukoy ng mga Millerita bilang isang anak na babae ng Roma. Ang kuwento ng Bundok Carmel, at gayundin ang katuparan ng kasaysayang iyon sa kapanahunan ng mga Millerita, ay nagbibigay ng ikalawang saksi sa Isaias 6 na ang tanong na “hanggang kailan” ay sagisag ng panahong mula 9/11 hanggang sa Batas ng Linggo.

“Panginoong Diyos ni Abraham, ni Isaac, at ni Israel,” nagsusumamo ang propeta, “ipakilala Mo sa araw na ito na Ikaw ang Diyos sa Israel, at na ako’y Iyong lingkod, at na aking ginawa ang lahat ng mga bagay na ito ayon sa Iyong salita. Dinggin Mo ako, O Panginoon, dinggin Mo ako, upang malaman ng bayang ito na Ikaw ang Panginoong Diyos, at na muli Mong ibinalik ang kanilang puso.”

Isang katahimikang mabigat sa kasolemnidad ang nakalukob sa lahat. Nangangatog sa sindak ang mga saserdote ni Baal. Batid ang kanilang pagkakasala, nag-aabang sila ng agarang ganting-katarungan.

Halos hindi pa natatapos ang panalangin ni Elias, nang mga ningas ng apoy, tulad ng maningning na kispas ng kidlat, ay bumababa mula sa langit sa itinayong dambana, nilalamon ang handog, sinisimot ang tubig sa hukay, at tinutupok maging ang mga bato ng dambana. Ang ningning ng alab ay nagliliwanag sa bundok at nakasisilaw sa mga mata ng karamihan. Sa mga libis sa ibaba, kung saan marami ang nagmamatyag nang may balisang pananabik sa mga kilos ng mga nasa itaas, maliwanag na nakikita ang pagbaba ng apoy, at ang lahat ay namamangha sa tanawin. Katulad ito ng haliging apoy na sa Dagat na Pula ay naghiwalay sa mga anak ni Israel at sa hukbo ng mga Egipcio.

Ang mga tao sa bundok ay nagpatirapa nang may banal na pagkamangha at takot sa harap ng di-nakikitang Diyos. Hindi nila pinangahasan na patuloy na tumingin sa apoy na mula sa langit. Natatakot silang sila man ay lamunin; at, nahatulan sa budhi tungkol sa kanilang tungkuling kilalanin ang Diyos ni Elias bilang Diyos ng kanilang mga ninuno, na Siyang pinagkakautangan nila ng katapatan, sabay-sabay silang sumigaw, na waring iisang tinig, “Ang Panginoon, Siya ang Diyos; ang Panginoon, Siya ang Diyos.” Na may nakabibiglang linaw, umalingawngaw ang sigaw sa buong bundok at umuugong hanggang sa kapatagang nasa ibaba. Sa wakas, napukaw ang Israel, di na nalilinlang, nagsisisi. Sa wakas, nakita ng bayan kung gaano nila lubhang dinungisan ang karangalan ng Diyos. Ang likas ng pagsamba kay Baal, na kasalungat ng makatuwirang paglilingkod na hinihingi ng tunay na Diyos, ay lubos na nahayag. Kinikilala ng bayan ang katarungan at awa ng Diyos sa pagpigil Niya sa hamog at sa ulan hanggang madala sila sa pag-amin sa Kaniyang pangalan. Handa na silang aminin ngayon na ang Diyos ni Elias ay higit sa bawat diyos-diyosan. Prophets and Kings, 153.

Hanggang Kailan? Moises

Ang unang pagkakataon na inilahad ang tanong na may kahulugang sagisag, “hanggang kailan,” sa Salita ng propesiya ay nasa ikawalong salot na dumating sa mga Ehipsiyo noong kapanahunan ni Moises. Ang ikawalong salot ay “mga balang” (isang sagisag ng Islam) na dinala ng “hanging silanganan” (isang sagisag ng Islam).

At si Moises at si Aaron ay pumasok kay Faraon, at sinabi sa kaniya, Ganito ang sabi ng Panginoon Diyos ng mga Hebreo, Hanggang kailan mo tatanggihan ang magpakumbaba sa harap ko? Payaunin mo ang aking bayan, upang ako'y mapaglingkuran nila. Ngunit kung tumanggi kang payaunin ang aking bayan, narito, bukas ay dadalhin ko ang mga balang sa iyong lupain: At tatakpan nila ang mukha ng lupa, anupa't hindi na makikita ang lupa: at kakanin nila ang nalabi na nakatanan, na natitira sa inyo mula sa granizo, at kakanin ang bawat punong kahoy na sumisibol para sa inyo sa parang: At pupunuin nila ang iyong mga bahay, at ang mga bahay ng lahat ng iyong mga lingkod, at ang mga bahay ng lahat ng mga Ehipsiyo; na hindi nakita ng iyong mga magulang, ni ng mga magulang ng iyong mga magulang, mula sa araw na sila'y nasa ibabaw ng lupa hanggang sa araw na ito. At siya'y pumihit, at lumabas mula sa harap ni Faraon.

At sinabi sa kaniya ng mga lingkod ni Paraon, Hanggang kailan magiging silo sa atin ang taong ito? Payaunin mo ang mga lalaki, upang sila'y makapaglingkod sa Panginoon nilang Diyos: hindi mo pa ba nalalaman na ang Egipto ay nawasak?

At si Moises at si Aaron ay ipinaharap na muli kay Faraon; at sinabi niya sa kanila, Humayo kayo, at paglingkuran ninyo ang Panginoon ninyong Diyos; ngunit sino-sino ang mga paroroon?

At sinabi ni Moises, Paroroon kami kasama ang aming mga bata at ang aming matatanda, ang aming mga anak na lalaki at ang aming mga anak na babae, pati ang aming mga kawan ng tupa at ng baka; sapagkat kailangang magdaraos kami ng kapistahan sa Panginoon.

At sinabi niya sa kanila, Gayon nawa ang Panginoon ay sumainyo, gaya ng ipahihintulot kong yumaon kayo at ang inyong maliliit na anak; pakatandaan ninyo, sapagkat ang kasamaan ay nasa inyong harapan. Hindi gayon; yumaon ngayon, kayong mga lalaki, at maglingkod sa Panginoon; sapagkat iyan ang inyong ninais. At sila'y ipinagtabuyan mula sa harapan ni Faraon.

At sinabi ng Panginoon kay Moises, Iunat mo ang iyong kamay sa ibabaw ng lupain ng Egipto, ukol sa mga balang, upang sila'y pumaroon sa ibabaw ng lupain ng Egipto at tunggain ang bawat damo sa lupain, pati ang lahat ng iniwan ng graniso. At iniunat ni Moises ang kaniyang tungkod sa ibabaw ng lupain ng Egipto, at nagdala ang Panginoon ng hanging silanganan sa lupain buong maghapon at buong magdamag; at pag-umaga, dinala ng hanging silanganan ang mga balang. At ang mga balang ay umakyat sa ibabaw ng buong lupain ng Egipto, at humimpil sa lahat ng nasasakupan ng Egipto; lubhang matindi ang mga yaon; bago nila ay wala pang naging mga balang na gaya nila, ni magkakaroon pa pagkatapos nila. Sapagkat tinakpan nila ang mukha ng buong lupa, anupa't nagdilim ang lupain; at kinain nila ang bawat damo sa lupain, at ang lahat ng bunga ng mga punong-kahoy na iniwan ng graniso; at walang natirang anumang luntiang bagay sa mga punong-kahoy, o sa mga halaman sa parang, sa buong lupain ng Egipto.

Nang magkagayo'y madaliang ipinatawag ni Faraon sina Moises at Aaron; at sinabi niya, "Ako'y nagkasala laban sa Panginoon ninyong Diyos at laban sa inyo. Kaya ngayon, ipinamamanhik ko sa iyo, patawarin mo ang aking kasalanan sa pagkakataong ito lamang, at

ipamanhik mo sa Panginoon ninyong Diyos na alisin niya sa akin ang kamatayang ito lamang.” At siya’y lumabas mula kay Faraon at dumalangin sa Panginoon. At pinaihip ng Panginoon ang isang lubhang malakas na hanging mula sa kanluran, na nag-alis sa mga balang at itinaon ang mga ito sa Dagat na Pula; walang natirang kahit isa mang balang sa buong lupain ng Egipto. Exodo 10:3-19.

Una, ang "Panginoong Diyos ng mga Hebreo" ay nagtatanong, "Hanggang kailan ka magtatanggap magpakumbaba sa harap ko?" at pagkatapos ay muling tinanong ng mga lingkod ni Paraon si Paraon, "Hanggang kailan magiging silo sa atin ang lalaking ito?" Ang tanong ay itinanong sa panahon ng ikawalong salot, na tumutugma sa 9/11 dahil sa ilang dahilan. Ang ikasampung salot ay ang pagpaslang sa mga panganay, na tumutugma sa krus at sinusundan ng kabiguan sa Dagat na Pula, na, ayon sa inspirasyon, ay tumutugma sa kabiguan ng mga alagad sa krus, na tumutugma sa dakilang kabiguan ng mga Millerite noong 1844. Ang tatlong saksing iyon ay pawang tumutugma sa batas ng Linggo. Ang ikasampung salot ay ang batas ng Linggo at, dalawang salot bago nito, ang ikawalong salot ay nagdala ng "mga balang" sa pamamagitan ng "hanging silanganan." Ang "mga balang" ay pumuno sa buong lupa, gaya ng kung paanong ang Islam ay niyayanig ang buong sanlibutan ngayon habang ipinakalat nito ang kadiliman sa pamamagitan ng sapilitang imigrasyon. Ang Latin na pangalan ng "disyertong balang" ay "locusta migratoria," na kumakatawan sa paglaganap ng Islam sa pamamagitan ng imigrasyon na itinatipikal sa likas na daigdig bilang migrasyon.

Ang ikasiyam na salot ay isang kadilimang nasasalat.

At sinabi ng Panginoon kay Moises, Iunat mo ang iyong kamay tungo sa langit, upang magkaroon ng kadiliman sa ibabaw ng lupain ng Egipto, isang kadilimang nadarama. At iniunat ni Moises ang kaniyang kamay tungo sa langit; at nagkaroon ng makapal na kadiliman sa buong lupain ng Egipto sa loob ng tatlong araw: hindi nila nakita ang isa’t isa, ni tumindig man ang sinuman mula sa kaniyang kinalalagyan sa loob ng tatlong araw; ngunit ang lahat ng mga anak ni Israel ay may liwanag sa kanilang mga tahanan. Exodo 10:21-23.

Sa simbolismo ng “hanggang kailan” na kinakatawan ng Bundok Karmelo at ni Elias, may isang pagkakaibang nahahayag kapag ang apoy ay bumababa mula sa langit. Ginawa ng Diyos ni Elias ang hindi kayang gawin ni Baal. Sa kasaysayan ng Millerite, ginawa ang pagkakaiba sa pagitan ng bumagsak na Sardis na Protestantismo at ng Adventismong Millerite. Kay Moises, ang pagkakaiba ay kadiliman o liwanag. May liwanag sa mga tahanan ng mga Hebreo. Higit pang ipinaalam sa atin ni Isaias na yaong mga walang liwanag sa linya ni Moises, na sila rin ang mga nilipol ni Elias, at yaong mga nawalan ng balabal ng Protestantismo sa kapanahunan ng Millerite, ay isang “bayan” na “dumirinig” “tunay nga, ngunit hindi nakauunawa; at nakakakita” “tunay nga, ngunit hindi nakakatalos.” Pagkatapos, may isang pahayag na ginawa tungkol sa bayang ito na nagsasaad, “Patabain mo ang puso ng bayang ito, pabigatin mo ang kanilang mga tainga, at ipikit mo ang kanilang mga mata; baka sila’y makakita sa pamamagitan ng kanilang mga mata, at makarinig sa pamamagitan ng kanilang mga tainga, at makaunawa sa pamamagitan ng kanilang puso, at magbalik-loob, at mapagaling.”

Handang gawin ang gawain, ngunit lubhang nabigatan sa atas na mangaral sa mga hindi makikinig; kung magkagayo’y sinabi ni Isaias, “Panginoon, hanggang kailan?”

Ang huling tatlo sa sampung salot ng Ehipto ay nagbibigay ng patotoo tungkol sa tatlong hakbang mula sa 9/11 patungo sa batas ng Linggo. Noong Agosto 11, 1840 ay pinalakas ang mensahe ng unang anghel, at noong Abril 19, 1844 ay dumating ang ikalawang anghel at ito ay pinalakas sa Exeter Camp Meeting noong Agosto 12-17, at ang ikatlong anghel ay dumating noong Oktubre 22, 1844. Ang ikatlong anghel ay nakahanay sa batas ng Linggo, at kaya’t kinikilala nito ang isang tatlong-hakbang na proseso, sapagkat hindi maaaring magkaroon ng ikatlo kung wala ang una at ikalawa.

Ang unang at ikalawang mga mensahe ay ibinigay noong 1843 at 1844, at ngayo’y nasa ilalim tayo ng proklamasyon ng ikatlo; ngunit ang tatlong mensaheng ito ay kailangang ipahayag pa rin. Kasinghalaga ngayon gaya ng dati na ang mga ito ay maulit sa mga naghahanap ng katotohanan. Sa pamamagitan ng panulat at tinig ay iparirinig natin ang proklamasyon, na ipinakikita ang kanilang pagkakasunod-sunod, at ang paglalapat ng mga propesiya na nagdadala sa atin sa mensahe ng ikatlong anghel. Hindi maaaring magkaroon ng ikatlo kung wala ang una at ang ikalawa. Ang mga mensaheng ito ay dapat nating ibigay sa sanlibutan sa pamamagitan ng mga publikasyon at sa mga pangangaral, na ipinakikita sa linya ng propetikong kasaysayan ang mga bagay na naganap at ang mga bagay na magaganap. Selected Messages, aklat 2, 104, 105.

Ang ikasampung salot ng Egipto ay, sa pamamagitan ng inspirasyon, iniugnay sa krus at sa kasunod na kabiguang kaakibat nito. Kaya ang ikasampung salot ang ikatlong mensahe, na, dahil sa panghulang kahingian, ay dapat pangunahan ng una at ikalawang mensahe. Noong 9/11 tinanong ng Panginoon si Faraon, “Hanggang kailan?” at pagdaka naman ay nagtanong din ang mga lingkod ni Faraon, “Hanggang kailan?” Pagkatapos na iparating ni Moises kay Faraon ang tanong ng Diyos na “hanggang kailan,” at bago maulit ng mga lingkod ang tanong ni Moises kay Faraon, minarkahan ni Moises ang isang punto ng pagbabaling sa salitang, “siya’y pumihit at lumabas na mula kay Faraon.” Exodo 10:6.

Ang 9/11 ay isang propetikong punto ng pagbabaling, na ang huwaran nito ay ang nangyari noong ipinadala ni Moises ang salot ng mga balang na dinala ng silangang hangin.

May mga yugto sa kasaysayan ng mga bansa at ng iglesya na nagsisilbing mga punto ng pagbaling. Sa probidensiya ng Diyos, kapag sumapit ang mga iba’t ibang krisis na ito, ipinagkakaloob ang liwanag na ukol sa panahong yaon. Bible Echo, Agosto 26, 1895.

Ang sumunod na salot ay nagdulot ng kadiliman o liwanag, batay sa uring kinabibilangan. Ang 9/11 ay isang mahalagang punto ng pagbaling sa kasaysayan ng mga bansa at ng iglesya. Sa sandaling iyon, ang bayan ng Diyos ay tinawagang magbalik at magsilakad sa mga dating landas, ngunit tumanggi silang lumakad doon at hindi nakinig sa tunog ng pakakak. Pagkaraan ni Elias, naisakatuparan ang isang pagbubukod sa pagitan ng kadiliman at liwanag, at nagtanong si Moises, “Hanggang kailan?” Dagdag pa niyang ipinahayag sa sipi:

May mga yugto na nagsisilbing mga punto ng pagbabago sa kasaysayan ng mga bansa at ng iglesia. Sa probidensiya ng Diyos, kapag dumarating ang iba't ibang krisis na ito, ibinibigay ang liwanag na ukol sa panahong iyon. Kung ito'y tinatanggap, may espirituwal na pagsulong; kung itinatakwil, sumusunod ang espirituwal na paghina at pagkalubog. Bible Echo, Agosto 26, 1895.

Ipagpapatuloy natin ang paksang "hanggang kailan" sa susunod na artikulo.

Noong Mayo 1842, ipinatawag sa Boston, Massachutes ang isang Pangkalahatang Kumperensya. Sa pagbubukas ng pulong na ito, ang mga kapatid na sina Charles Fitch at Apollos Hale, mula sa Haverhill, ay iniharap ang mga larawang propesiya nina Daniel at Juan, na kanilang ipininta sa tela, kasama ang mga bilang na propetiko, na nagpapakita ng katuparan ng mga ito. Si Kapatid na Fitch, sa pagpapaliwanag mula sa kaniyang tsart sa harap ng Kumperensya, ay nagsabi na, habang sinusuri niya ang mga propesiyang ito, naisip niya na kung makalilikha siya ng isang bagay na tulad ng ipinakikita rito ay mapapasimple ang paksa at magiging mas madali para sa kaniya na iharap ito sa isang madla. Narito ang higit pang liwanag sa aming landasin. Ang mga kapatid na ito ay ginagawa ang ipinakita ng Panginoon kay Habakkuk sa kaniyang pangitain 2,468 taon nang nakalipas, na nagsasabi, 'Isulat mo ang pangitain at gawin mo itong malinaw sa mga tapyas, upang ang bumabasa nito ay makatakbo. Sapagkat ang pangitain ay para pa sa isang takdang panahon.' Habakkuk 2:2.

Matapos ang ilang pagtatalakay hinggil sa paksa, ipinasiya sa nagkakaisang boto na ipalimbag sa litograpiya ang tatlong daang katulad nito, na hindi naglaon ay naisakatuparan. Tinawag ang mga iyon na "the '43 charts'." Ito ay isang napakahalagang Kumperensiya. The Autobiography of Joseph Bates, 263.

Aking nakita na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, at na hindi ito dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang nais; na ang Kaniyang kamay ay nakalukob at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, anupa't walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa inalis ang Kaniyang kamay. Early Writings, 74.

"Ito ang nagkakaisang patotoo ng mga mangangaral at mga pahayagan ng Ikalawang Pagparito, nang sila'y naninindigan sa 'orihinal na pananampalataya,' na ang paglalathala ng tsart ay isang katuparan ng Habakkuk 2:2, 3. Kung ang tsart ay isang paksa ng hula (at yaong mga nagkakaila nito ay tumatalikod sa orihinal na pananampalataya), kung gayon ay sumusunod na ang BC 457 ang siyang taon na pagmumulan ng bilang ng 2300 araw. Kinailangan na ang 1843 ang maging unang nalathalang panahon upang 'ang pangitain' ay 'maglumagpak,' o upang magkaroon ng isang panahon ng paghihintay, na doo'y ang pulutong ng mga birhen ay aantok at matutulog sa dakilang paksa ng panahon, bago pa sila gisingin ng Sigaw sa Hatinggabi." Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.